

TORNAI JÓZSEF (1927) Budapest

TORNAI JÓZSEF

A fekete ember

Asztalomon imádkozik a fekete ember.
Kihez rimánkodik a fekete ember?

Afrikából hozta valaki
a fekete embert.

Vasfából faragta valaki a fekete embert.

Lábszára csontos és rövid.
Hatalmas szózat a két karja,
elfödi a mellét.

Hosszúkás fej. Kitátott
szájából résdobok fájdalma
dübög, dübög.

Nélküled virulni

Ha maradtál volna,
világ-kódorognék
csak veled álmodva.

Arcodat de látnám,
csókok minden perc-szám,
útjaim köveznék,
úgy vigyáznál énrám.

Kozmoszunkba szöktél,
ahol se nap, se éj,
ahol emberszívünk kínja elfér.

Nem volt jó sors nélküled,
de gyehenna is veled
a fényévig-szeretetet.

Jobb belenyugodni,
holtoddal virulni,
amíg én is elmegyek.

Köszöntjük a 90 éves költőt és hajdani (1976–1987) munkatársunkat!

Kis dal a világról

Elfogy az elfogyhatatlan:
mi a világ?

Koponyád kevés ahhoz, hogy
szemüveget hajíts a világtalanhoz,
te, délibáb.

Röpül a galaxis-madár,
jegenyéágra száll:
mi ég tovább?

Jelentkezz bolygódagasztónak,
s tied lesz a karbon kori csónak,
anyád, apád.

Nem fogy el az elfogyhatatlan!
Nap és Hold festi magát,
és kész a világ.

Vadon-testvér

Újra az erdőn a hosszú, beteg évek után,
ott ült az egerészölyv a berkenyefán.
A Vadgalamb-tisztáson még megtaláltam
a vén kőris-óriást térdre-álltan;
s a kisebbek közül egy nagy, kockás tűzhelykövet.
Öreg fenyőket az északi szél földhöz szögezett.
A bogyoí mutatták, hogy az üregi nyúl még ott lakik,
a baglyokat is hallottuk volna, ha maradunk hajnalig.

Nehezen húztam a lábam, fiam szorította karom,
magasra nyúltak a nyár- és akácpagonyok a dombokon.
Megnéztük a nád- és sás-benőtte csatorna vizét:
kiapasztotta a júniusi nap, éppen csak térdig ért.
De hát fürödhettem volna-e még kilencvenévesen?
Elég volt, hogy hínárig lecsúszhattam a homok-térdeken.
Nem láttunk parti fecskékre, gyurgyalagokra,
földbe fúrt fészkeiknek nem maradt csak a bokra.

Mégis vártak a gyalogösvények, a krisztustövis-liget.
Nem pusztították el a reményeimet,
hogy ott lehetek hajlottan, sántán, hol évekig
nézhettem, a telihold hogy emelkedik
az égre, mint arcomra a csönd.
Ó hát megmaradt az annyira féltett vadon-testvér,
éppúgy ropogott talpam alatt a sárga göröngy,
aztán hazaröpítette lombhonom a por-kezes szél.